

ŽUPA SV. JOSIPA RADNIKA BELIŠĆE

POVIJEST

Ordinarij Đakovačko-srijemske biskupije te tadašnji biskup Stjepan Bäuerleina izdaje dekret od 31. siječnja 1966. godine "Dekret o osnutku Župe svetog Josipa Radnika u Belišću", kojim se kanonski otvara i osniva župa u Belišću diobom župe Valpovo, napominjući da je župa osnovana još 1938. godine sazivanjem skupštine vjernika u Belišću. Župi Belišće, diobom od valpovačke župe pripadaju naselja Bistrinci i Kitišanci. Župa se prostirala na oko 1460 hektara površine i brojala 6.192 stanovnika. Istoga dana biskup imenuje vlč. Zdenka Antuna Petovarija upraviteljem Župe. Ovime je Župa Belišće ponovno kanonski osnovana, tj. oživljena.

Đakovački i srijemski biskup Stjepan Bäuerlein ponudio je franjevcima trećoredcima glagoljašima 1966. godine novoosnovanu župu sv. Josipa Radnika u Belišću na upravljanje te je tražio od provincijala fra Nikole Gregova da mu pošalje fratre koji bi bili spremni i sposobni djelovati u pastoralu mladih župnih zajednica u đakovačkoj biskupiji. Fra Nikola Gregov odgovorio je biskupu pozitivno, prihvaćajući Župu Belišće i predlažući za župnika fra Bernarda Rubinića, koji je tada službovao kao župnik u Bibinju.

Prije dolaska fra Bernarda Provincija franjevac trećoredaca šalje malu delegaciju fratara da izvide situaciju na terenu te su posjetili valpovačkog župnika Zdenka Antuna Petovaria koji je upravljao Župom Belišće. Zahvaljujući vlč. Petovariju kupljena je kuća 17. ožujka 1966. od Milice i Paše Begić u ulici Matije Gupca 151. Kuća je služila kao crkveni, bogoslužni i katehetski prostor za vjernike Belišća.

Fra Bernardo je ispočetka kratko stanovao kod vlč. Petovarija, da bi se kasnije preselio u kupljenu kuću, tzv. „karton-katedralu“. U kupljenoj je kući izvršena adaptacija za potrebe službe Božje. Dana 28. kolovoza 1966. služena je i prva sv. misa.

U mjestu, do kupnje spomenute kuće, nije bilo veće crkve niti značajnijeg vjerskog objekta osim grobljanske kapele posvećene Maloj Gospi, izgrađene 1891. godine. Do tada, jednom mjesečno svećenik iz Valpova održavao bi misu u kapelici na belišćanskom groblju.

Iako je bilo inicijative između dvaju svjetskih ratova o izgradnji crkve, zbog raznih okolnosti i ratnog djelovanja ona nije izgrađena. Crkveno zemljište je nakon 2. svjetskog rata nacionalizirano i na njemu se danas nalazi belišćanska osmogodišnja škola. Arhivski podaci župe Belišće prestaju 1945. godine te u Belišću do 1966. godine nije postavljen župnik.

Život mladog industrijskog mjesta bio je obilježen indiferentizmom prema vjeri i Crkvi. Belišće je zbog svoje sredine i okolnosti predstavljalo gotovo misionarski izazov za svakog svećenika, pogotovo u razdoblju socijalizma i komunističke represije spram svakog oblika propovijedanja i širenja vjerskog nauka. Sjeme vjere ipak nije potpuno propalo što će i vrijeme pokazati.

Fra Bernardo i njegov duh franjevačke jednostavnosti prošao je kroz sve pore grada i ljudi. Zahvaljujući njegovoj otvorenosti i franjevačkoj jednostavnosti tzv. „karton-katedrala“ je uskoro postala pretijesna, jer se počinje rađati živa zajednica koja svoju vitalnost pokazuje i danas. Nakon niza pokušaja i protoka godina, radovi na izgradnji današnje župne crkve konačno su započeli u srpnju 1970. godine.

Prije 50 godina, počela se rađati i rasti živa zajednica, koja je danas izrasla u uzornu župnu zajednicu Đakovačko-osječke nadbiskupije. Zaslugu za to imaju franjevci trećoređci glagoljaši, od fra Bernarda Rubinića do sadašnjeg župnika fra Branka Janjića, svećenici i redovnici koji su pastoralno djelovali u Belišću te su predanim radom čuvali franjevački duh otvorenosti kroz ponekad mukotrpnim pastoralni rad i teški mentaliteta vjernika Belišća, okupljenih sa svih strana Hrvatske i šire, moravši strpljivo i s puno ljubavi pristupati ovom Božjem djelu.